

„Jis ten su savo Kūnu ir Krauju“

„Tai mano Kūnas...“, ir Jėzus pasiaukojo, pasislėpdamas po duonos pavidalu. Šiandien Jis ten su savo Kūnu ir Krauju, su savo Siela ir Dievyste taip pat, kaip ir tą dieną, kai Tomas įdėjo pirštus į Jo šlovingas žaizdas. Vis dėlto kiek kartų tu praeini pro šalį nė nelinktelėjęs iš paprasto mandagumo, kaip susitikęs gatvėje kokį nors pažįstamą. Tavo tikėjimas kur kas menkesnis už Tomo! (Vaga, 684)

rugsėjo 3 d.

Didžiojo Ketvirtadienio džiaugsmo šaltinis – tai suvokimas, kad Kūrėjas iš meilės savo kūriniam padarė begalinį stebuklą. Mūsų Viešpats Jėzus Kristus – tarsi per maža būtų kitų Jo meilės įrodymų – įsteigia Eucharistiją, kad galėtų visada būti arti mūsų, nors ir tegalime tik iš dalies suprasti šį buvimą. Juk Dievas, kuriam nieko nereikia, vien meilės skatinamas nenori palikti mūsų. Švenčiausioji Trejybė pamilo žmogų, pakeltą į malonės aukštumas ir sukurtą „pagal Dievo paveikslą ir panašumą“. Dievas jį atpirko iš nuodėmių – iš Adomo nuodėmės, kurią paveldėjo visi jo palikuonys; iš kiekvieno mūsų asmeninių nuodėmių. Ir dabar Jis karštai trokšta apsigyventi kiekvieno sieloje: „Jei kas mane myli, laikysis mano

žodžio, ir mano Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisime ir apsigyvensime.“

Šis Švenčiausiosios Trejybės meilės žmogui antplūdis Eucharistijoje itin didingai virsta nuolatiniu. Prieš daugelį metų visi išmokome iš katekizmo, kad Eucharistiją turime suprasti kaip Auką ir kaip sakramentą, ir kad šis sakramentas mus pasiekia tiek Komunijoje, tiek kaip didžiausia brangenybė, esanti tabernakulyje ant altoriaus. Bažnyčia visuose pasaulio tabernakuliuose esančiam eucharistiniam slėpiniui *Corpus Christi* – Kristaus Kūnui ir Kraujui – pagerbti turi kitą šventę. (Kristus eina pro šalį, 84-85)